

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 281

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 martie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
43.	— Lege pentru acceptarea amendamentului, adoptat la Istanbul la 25 iunie 2004, la Carta Organizației Cooperării Economice a Mării Negre, adoptată la Yalta la 5 iunie 1998	2-4		
298.	— Decret privind promulgarea Legii pentru acceptarea amendamentului, adoptat la Istanbul la 25 iunie 2004, la Carta Organizației Cooperării Economice a Mării Negre, adoptată la Yalta la 5 iunie 1998	5		
★				
59.	— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la București la 10 octombrie 2005.....	5		
Acord între Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor		5-8		
338.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și			
			Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la București la 10 octombrie 2005	9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
			Decizia nr. 184 din 2 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, precum și a dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură civilă	9-11
			Decizia nr. 188 din 2 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii.....	12-14
ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE				
		27.	— Ordin pentru aprobarea Instrucțiunii nr. 3/2006 privind înregistrarea instrumentelor financiare derivate la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare	14-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

**pentru acceptarea amendamentului, adoptat la Istanbul
la 25 iunie 2004, la Carta Organizației Cooperării Economice
a Mării Negre, adoptată la Yalta la 5 iunie 1998**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se acceptă amendamentul*), adoptat la Istanbul la 25 iunie 2004, la Carta Organizației Cooperării Economice a Mării Negre, adoptată la Yalta la 5 iunie 1998.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

p. PREȘEDINTELE
SENATULUI,
TEODOR VIOREL MELEȘCANU

București, 8 martie 2006.
Nr. 43.

OCEMN**ORGANIZAȚIA COOPERĂRII ECONOMICE A MĂRII NEGRE****Secretariatul Internațional Permanent**

Istinye Cad., Müşir Fuad Paşa Yalısı, Eski Tersane 34460 Istinye- Istanbul / TURCIA
Tel.: ++90 212 229 63 30-35 Fax: ++ 90 212 229 63 36 E-mail: bsec@tnn.net
www.bsec-organization.org

Istanbul, 25 iunie 2004**BS/SFM/R(2004)1**

RAPORT*) AL
REUNIUNII SPECIALE A CONSILIULUI
MINIȘTRILOR AFACERILOR EXTERNE
AI STATELOR MEMBRE OCEMN

Istanbul, sediul OCEMN, 25 iunie 2004

1. Reuniunea Specială a Consiliului Miniștrilor Afacerilor Externe a avut loc la Istanbul, la sediul OCEMN, la 25 iunie 2004. Aceasta a fost precedată de Reuniunea Specială a Comitetului Înalților Funcționari din 23-24 iunie 2004.

*) Amendamentul este cuprins în Raportul Reuniunii Speciale a Consiliului Miniștrilor Afacerilor Externe ai Statelor Membre OCEMN, reprodus în facsimil la pag. 2-4.

2. Următoarele State Membre ale OCEMN au participat la Reuniune:
 - Republica Albania
 - Republica Armenia
 - Republica Azerbaidjan
 - Republica Bulgaria
 - Georgia
 - Republica Elenă
 - Republica Moldova
 - România
 - Federația Rusă
 - Serbia și Muntenegru
 - Republica Turcia
 - Ucraina

Lista participanților la Reuniune este atașată ca Anexa I.

3. Proiectul agendei Reuniunii a fost discutat și adoptat. Agenda adoptată este atașată ca Anexă II.

4. Reuniunea a fost condusă de E.S. Dl. Mikhail UKLEBA, Adjunct al Ministrului Afacerilor Externe al Georgiei.

“PROIECT DE DECLARAȚIE A CONSILIULUI MINIȘTRILOR AFACERILOR EXTERNE AI STATELOR MEMBRE OCEMN PRIVIND CONTRIBUȚIA OCEMN LA SECURITATE ȘI STABILITATE”

5. Consiliul Special a adoptat “Declarația Consiliului Miniștrilor Afacerilor Externe ai Statelor membre ale OCEMN privind Contribuția OCEMN la Securitate și Stabilitate”. Textul Declarației este anexat ca Anexă III.

NECESITATEA REFORMELOR PENTRU CREȘTEREA EFICIENȚEI ORGANIZAȚIEI, INCLUSIV MĂRIREA NUMĂRULUI PERSONALULUI DE CONDUCERE AL PERMIS-OCEMN (PRIN ADĂUGAREA UNUI POST DE SECRETAR GENERAL ADJUNCT, FEDERAȚIA RUSĂ PROPUNÂND UN CANDIDAT).

6. Consiliul a decis următoarele :

1. Pornind de la înțelegerea prin consens, obținută la cea de-a 10-a Reuniune a consiliului privind necesitatea reformelor pentru creșterea eficienței organizației, Consiliul a fost de acord cu privire la Personalul de Conducere al PERMIS-OCEMN, prin adăugarea unui post de Secretar General Adjunct, delegația rusă propunând un candidat (Dl. Andrei URNOV, ambasador, Ministerul Afacerilor Externe al Federației Ruse).

DI. Andrei URNOV este numit ca Secretar General Adjunct al PERMIS-OCEMN, în nume personal, începând cu 1 noiembrie 2004, pentru o perioadă de 3 ani.

Toate aspectele relevante ale activității acestui post nou introdus de Secretar General Adjunct al PERMIS-OCEMN vor fi reglementate prin prevederi corespunzătoare ale documentelor relevante ale OCEMN.

2. O nouă clauză urmează a fi introdusă în paragraful 4 al Regulii VI a "Reglementărilor pentru Personalul Secretariatul Internațional Permanent al Cooperării Economice a Mării Negre", după cum urmează:

" Postul de Prim Adjunct al Secretarului General va fi alocat cetățenilor Țării Gazdă, în care se află Secretariatul Internațional Permanent".

3. Să se introducă un nou Articol 24 în Carta OCEMN:

"ARTICOLUL 24

Centrul Internațional de Studii al Mării Negre

Centrul Internațional de Studii al Mării Negre (CISMN) este o organizație cu caracter internațional care acționează ca grup de studii al Organizației Cooperării Economice a Mării Negre (OCEMN) și este condus de un Comitet al Directorilor, ai cărui membri sunt cetățeni ai statelor membre ale OCEMN.

Scopurile principale ale CISMN sunt de a studia modalitățile practice de adâncire a cooperării regionale între statele membre ale OCEMN, precum și a relației OCEMN-UE și de a promova aplicarea realizărilor științei și tehnologiei la domenii concrete ale cooperării multilaterale, bazate pe principiile prezentei Carte și prioritățile stabilite de Consiliul Miniștrilor Afacerilor Externe".

DIVERSE

7. Consiliul a decis să desemneze ziua de 25 ca zi a OCEMN, care să fie marcată în fiecare an în Statele membre OCEMN.

EXPRIMAREA DE MULȚUMIRI

8. Șefii Delegațiilor au exprimat sincere mulțumiri PERMIS-OCEMN pentru buna organizare a Reuniunii Speciale a Consiliului Miniștrilor Afacerilor Externe.

9. Acest raport a fost adoptat de Reuniunea Specială a Consiliului Miniștrilor Afacerilor Externe ai Statelor Membre OCEMN.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru acceptarea
amendamentului, adoptat la Istanbul la 25 iunie 2004,
la Carta Organizației Cooperării Economice a Mării Negre,
adoptată la Yalta la 5 iunie 1998**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru acceptarea amendamentului, adoptat la Istanbul la 25 iunie 2004, la Carta Organizației Cooperării Economice a Mării Negre, adoptată la Yalta la 5 iunie 1998, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 martie 2006.
Nr. 298.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E**pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României
și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina
privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor,
semnat la București la 10 octombrie 2005**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la București la 10 octombrie 2005.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

p. PREȘEDINTELE
SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 22 martie 2006.
Nr. 59.

A C O R D**între Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina
privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor**

Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina, denumite în continuare *părți contractante*, în dorința de a dezvolta cooperarea dintre ele în scopul asigurării unei mai bune aplicări a dispozițiilor privind circulația persoanelor și respectării drepturilor și garanțiilor prevăzute de legile și reglementările în vigoare, conștiente de necesitatea combaterii migrației ilegale, pe bazele reciprocității, și în vederea facilitării readmisiei persoanelor cu ședere ilegală, intrate pe teritoriile statelor lor,

în conformitate cu tratatele internaționale și convențiile la care părțile contractante sunt parte, în special Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din 4 noiembrie 1950 și Convenția privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, așa cum a fost modificată prin Protocolul privind statutul refugiaților din 31 ianuarie 1967, pe bază de reciprocitate, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Definiții

Pentru scopurile prezentului *acord*, termenii enumerați mai jos au următoarele înțelesuri:

1. *străinul* este persoana care nu are cetățenia statului nici uneia dintre părțile contractante;

2. *autoritățile competente* sunt autoritățile statelor părților contractante prin care este implementat prezentul acord;

3. *viza* este un permis valabil, eliberat de autoritățile competente ale uneia dintre statele părților contractante, care dă dreptul posesorului să intre și să rămână pe teritoriul statului acesteia, fără întrerupere, pentru o perioadă determinată, în conformitate cu legislația națională a statului acelei părți contractante;

4. *permisul de ședere* este un permis valabil, eliberat de autoritățile competente ale uneia dintre statele părților contractante, care dă dreptul persoanei titulare să intre în mod repetat și să domicilieze pe teritoriul aceluia stat. Permisul de ședere nu reprezintă o viză și nu poate fi identificat cu un permis de ședere temporară acordat pentru ședere în cazul situațiilor legate de soluționarea unei cereri de azil sau pe durata unei proceduri de expulzare.

ARTICOLUL 2

Readmisia propriilor cetățeni

1. Fiecare parte contractantă va readmite, la cererea celeilalte părți contractante, fără formalități deosebite, persoana care nu îndeplinește ori nu mai îndeplinește condițiile legale în vigoare pentru ședere pe teritoriul statului părții contractante solicitante, cu condiția să fie dovedit sau să existe motive temeinice să se prezume că aceasta are cetățenia statului părții contractante solicitate. Aceleași prevederi se aplică și persoanelor care au pierdut cetățenia statului părții contractante solicitate după intrarea lor pe teritoriul statului părții contractante solicitante, fără a avea cel puțin o garanție în scris în privința naturalizării de către partea contractantă solicitantă.

2. La cererea părții contractante solicitante, partea contractantă solicitată va elibera fără întârziere persoanei care face obiectul readmisiei în temeiul prevederilor alin. 1 documentele de călătorie necesare repatrierii acesteia.

3. Dacă investigațiile ulterioare dovedesc că persoana readmisă nu a fost cetățean al statului părții contractante solicitate în momentul plecării de pe teritoriul statului părții contractante solicitante, partea contractantă solicitantă va readmite imediat persoana în cauză.

ARTICOLUL 3

Dovada ori prezumarea cetățeniei

1. Cetățenia este considerată dovedită cu un pașaport național valabil sau cu un document de identitate valabil, eliberat propriilor cetățeni de către autoritățile competente ale statului părții contractante solicitate.

2. Cetățenia poate fi prezumată pe baza următoarelor dovezi:

a) pașaportul național sau orice alt document de călătorie ori de identitate eliberat de autoritățile competente ale statului părții contractante solicitate, chiar dacă valabilitatea lui a expirat, dacă acesta poate fi în mod evident atribuit persoanei în cauză;

b) mărturia persoanei, făcută în formă scrisă;

c) declarația scrisă a unei terțe persoane;

d) alte dovezi care, în cazuri concrete, sunt recunoscute de partea contractantă solicitată.

3. În cazul în care dovada sau dovezile prevăzute la alin. 1 și 2 nu sunt suficiente pentru dovedirea ori prezumarea întemeiată a cetățeniei, misiunea diplomatică competentă sau biroul consular competent al statului părții contractante solicitate va audia fără întârziere persoana în cauză pentru a stabili cetățenia acesteia.

ARTICOLUL 4

Readmisia străinilor

1. La cererea uneia dintre părțile contractante, cealaltă parte contractantă va readmite un străin care a intrat pe teritoriul statului părții contractante solicitante direct de pe teritoriul statului părții contractante solicitate și nu îndeplinește condițiile legale în vigoare de intrare sau de ședere pe acel teritoriu.

2. Fiecare parte contractantă va readmite, la cererea celeilalte părți contractante, un străin cu ședere ilegală pe teritoriul statului părții contractante solicitante și care are un permis de ședere valabil, o viză valabilă sau un alt document valabil, eliberat de autoritățile competente ale statului părții contractante solicitate, dând dreptul persoanei respective să intre și să locuiască pe teritoriul aceluia stat.

3. Dacă investigațiile ulterioare dovedesc că persoana readmisă nu îndeplinește condițiile prevăzute la alin. 1 sau 2, partea contractantă solicitantă va readmite imediat persoana în cauză.

ARTICOLUL 5

Excepții de la obligația de readmisie a străinilor

1. Obligația de readmisie prevăzută la art. 4 nu va exista în cazul străinilor care, la intrarea pe teritoriul statului părții contractante solicitante, au fost în posesia unei vize valabile de intrare ori a unui permis de ședere eliberat de autoritățile competente ale statului acestei părți contractante sau le-au obținut după intrarea pe teritoriul respectiv.

2. Dacă ambele părți contractante au eliberat unui străin care face obiectul cererii de readmisie o viză de intrare sau un permis de ședere, partea contractantă a cărei viză de intrare sau permis de ședere expiră cel mai târziu va readmite persoana respectivă.

3. Obligația de readmisie nu există în cazul străinului care este cetățean al unui stat terț care are frontieră

comună cu statul părții contractante solicitante și între aceste două state este în vigoare un acord de readmisie.

ARTICOLUL 6

Tranzitul

1. La cererea motivată a uneia dintre părțile contractante, cealaltă parte contractantă va permite străinilor care fac obiectul unei proceduri de readmisie către un stat terț să intre și să tranziteze teritoriul statului său. Partea contractantă solicitată poate condiționa această permisiune de prezența unui reprezentant al autorității competente a statului părții contractante solicitante care să asigure escorta pe timpul tranzitării teritoriului statului său și de prezentarea, odată cu cererea de tranzit, a garanțiilor că persoana respectivă își poate continua călătoria și poate intra pe teritoriul statului de destinație.

2. Partea contractantă solicitată va acorda viză de tranzit gratuită persoanei escortate și celor care asigură escorta, potrivit legislației naționale a statului său.

3. Dacă străinului aflat în procedură de readmisie nu i se permite intrarea pe teritoriul unui stat terț sau dacă, indiferent de motiv, continuarea călătoriei nu mai este posibilă, partea contractantă solicitantă își asumă întreaga responsabilitate pentru preluarea fără întârziere și întoarcerea acestuia pe teritoriul statului său.

4. În situația în care există elemente evidente din care să rezulte, pentru persoana care face obiectul cererii de tranzit, riscul potențial de a fi pasibilă în statul de destinație de pedeapsa cu moartea sau de a fi supusă torturii, pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante, precum și dacă garanțiile furnizate în temeiul alin. 1 nu sunt considerate satisfăcătoare, partea contractantă solicitată își rezervă dreptul de a refuza o astfel de cerere.

ARTICOLUL 7

Termene

1. Orice parte contractantă va răspunde în scris, fără întârziere, cererii de readmisie care i-a fost adresată referitoare la persoanele pentru care cetățenia s-a considerat a fi dovedită pe baza documentelor menționate la art. 3 alin. 1 și, în orice caz, în cel mult 10 zile de la primirea cererii.

2. Orice parte contractantă va răspunde în scris, fără întârziere, la cererea de readmisie care i-a fost adresată conform art. 4 și care se referă la persoanele pentru care cetățenia este considerată a fi prezumată pe baza documentelor menționate la art. 3 alin. 2 și, în orice caz, în cel mult 20 de zile de la primirea cererii.

3. Orice parte contractantă va răspunde în scris, fără întârziere, la cererea de tranzit în scopul readmisiei în conformitate cu prevederile art. 6 alin. 1, în cel mult 5 zile lucrătoare de la primirea unei asemenea cereri.

4. Cererea de readmisie poate fi înaintată autorităților competente ale statului părții contractante solicitate prin e-mail, înmânare directă sau prin orice alt mijloc de comunicare, inclusiv prin depunerea acesteia la misiunea diplomatică competentă ori la biroul consular competent al statului părții contractante solicitate.

5. Orice răspuns negativ privind orice cerere făcută conform acestui acord va fi motivat.

6. Partea contractantă solicitată va prelua persoana imediat după aprobarea cererii de readmisie, dar nu mai târziu de o lună de la data aprobării. După notificarea de către partea contractantă solicitantă, acest termen limită va fi extins pe timpul necesar pentru clarificarea impedimentelor legale sau practice care se pot ivi.

ARTICOLUL 8

Încetarea obligației de readmisie

Solicitarea de readmisie formulată în temeiul art. 4 va fi adresată autorităților competente ale statului părții contractante solicitate cel mai târziu în 6 luni de la data la care intrarea ilegală sau șederea persoanei pe teritoriul statului părții contractante solicitante, devenind ilegală, este cunoscută oficial de autoritățile competente ale statului părții contractante solicitante. Orice cerere formulată după scurgerea acestui termen nu mai este admisibilă.

ARTICOLUL 9

Schimbul și protecția informațiilor

1. Informațiile asupra cazurilor individuale, furnizate celeilalte părți contractante, pentru aplicarea prezentului acord se vor referi numai la:

a) datele personale ale persoanelor în cauză și, când este necesar, și ale familiilor acestora (numele, prenumele, orice nume anterior, poreclă, pseudonime, aliasuri, data și locul nașterii, sexul, naționalitatea, cetățenia anterioară și cea actuală);

b) pașaport, act de identitate sau alt document de călătorie (numărul, data eliberării, autoritatea emitentă, locul eliberării, perioada de valabilitate, teritoriul în care este valabil);

c) alte date necesare identificării persoanei;

d) permisul de ședere și viza eliberate de părțile contractante sau de state terțe, itinerare, locuri de oprire, bilete de călătorie ori alte posibile aranjamente de călătorie;

e) orice informație care poate dovedi că persoana în cauză a stat pe teritoriul statului uneia dintre părțile contractante;

f) nevoia de îngrijire specială, pentru persoanele în vârstă sau bolnave, dacă este necesar.

2. Transmiterea informațiilor prevăzute la alin. 1 va fi făcută cu respectarea legislației în vigoare a statului părții contractante care le furnizează.

3. Datele personale pot fi comunicate doar autorităților competente ale fiecărui stat al părților contractante. Autoritățile competente ale fiecărui stat al părților contractante vor asigura protecția tuturor informațiilor primite în baza prezentului acord, în conformitate cu legislația aplicabilă în statul lor.

4. Fiecare parte contractantă se angajează:

a) să utilizeze orice informație primită în baza prezentului acord numai în scopul pentru care aceasta a fost solicitată;

b) să păstreze confidențialitatea informațiilor schimbate în baza prezentului acord și să nu le dezvăluie unei terțe părți decât dacă această dezvăluire este autorizată de cealaltă parte contractantă;

c) să protejeze aceste informații împotriva oricărei pierderi accidentale, accesului neautorizat, alterării sau dezvăluirii;

d) să distrugă aceste informații în conformitate cu orice condiții stipulate de cealaltă parte contractantă, iar în cazul în care nu sunt prevăzute asemenea condiții, de îndată ce informațiile nu mai sunt necesare pentru scopul în care au fost solicitate.

ARTICOLUL 10

Cheltuieli

1. Partea contractantă solicitantă va suporta toate cheltuielile aferente transportului persoanei care face obiectul procedurii de readmisie și escortei acesteia până la frontiera statului părții contractante solicitate.

2. Partea contractantă solicitantă va suporta, de asemenea, toate cheltuielile de transport ce decurg din executarea obligației de a readmite persoanele prevăzute la art. 2 alin. 3 și la art. 4 alin. 3.

3. În cazul admiterii în tranzit a persoanelor care fac obiectul unei proceduri de readmisie către un stat terț, partea contractantă solicitantă va suporta toate cheltuielile aferente transportului acestor persoane și escortei până în statul de destinație, iar dacă, indiferent de motiv, continuarea călătoriei nu este posibilă, va suporta și cheltuielile de reîntoarcere a acestora pe teritoriul statului său.

ARTICOLUL 11

Transportul bunurilor personale legal dobândite

1. Partea contractantă solicitantă va permite persoanei care este obiect al unei proceduri de readmisie să își transporte toate bunurile sale legal dobândite, în statul de destinație, în conformitate cu legislația aplicabilă.

2. Partea contractantă solicitantă nu este obligată să suporte costurile pentru transportul acestor bunuri.

ARTICOLUL 12

Prevederi pentru aplicare

1. În termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentului acord, părțile contractante se vor informa reciproc, pe cale diplomatică, asupra autorităților competente responsabile cu aplicarea acestuia, indicând denumirile și adresele acestora și alte informații necesare pentru înlesnirea comunicării. De asemenea, părțile contractante se vor informa reciproc asupra schimbărilor ce survin în legătură cu aceste autorități.

2. Autoritățile competente se vor întâlni ori de câte ori este necesar pentru a evalua rezultatele aplicării prezentului acord și vor conveni asupra aranjamentelor practice pentru îmbunătățirea implementării acestuia.

3. Autoritățile competente vor decide în cel mult 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului acord și asupra altor aranjamente cerute pentru aplicarea acestuia, cum ar fi, de exemplu:

a) detalii, acte doveditoare și măsuri necesare executării transferului și tranzitului;

b) indicarea punctelor de trecere a frontierei, stabilirea datei și orei în vederea readmisiei;

c) condițiile pentru transportul în tranzit al cetățeanului unui stat terț, sub escorta autorităților competente;

d) dovezi sau prezumții în baza cărora este posibil a se proba sau a se arăta că străinul a intrat direct de pe teritoriul statului uneia dintre părțile contractante pe teritoriul statului celeilalte părți contractante;

e) forma și conținutul documentelor ce vor compune un dosar de readmisie, evidența persoanelor supuse procedurii de readmisie, limba de lucru etc.

ARTICOLUL 13

Legătura cu alte acorduri internaționale

1. Nici o prevedere a prezentului acord nu va aduce atingere în vreun fel drepturilor dobândite și obligațiilor asumate de oricare dintre statele părților contractante, decurgând din alte instrumente juridice internaționale la care acestea sunt parte.

2. Prezentul acord nu este aplicabil în cazul persoanelor care fac obiectul procedurilor de extrădare, de tranzit în caz de extrădare sau de transfer al persoanelor condamnate, în baza acordurilor dintre statele părților contractante sau dintre acestea și state terțe.

ARTICOLUL 14

Dispoziții finale

1. Prezentul acord este încheiat pentru o perioadă nedeterminată și va intra în vigoare în termen de 30 de zile de la data primirii ultimei notificări schimbate de părțile contractante, pe cale diplomatică, prin care se informează reciproc cu privire la îndeplinirea procedurilor legale interne cerute pentru intrarea lui în vigoare.

2. Fiecare parte contractantă poate suspenda aplicarea prezentului acord, cu excepția cazurilor la care se referă art. 2, din rațiuni legate de protecția securității statului, ordinii publice sau sănătății publice, printr-o notificare, în scris, adresată celeilalte părți contractante. Această notificare se va face imediat către cealaltă parte contractantă pe cale diplomatică și va produce efecte la data indicată în respectiva notificare. Prezentul acord va fi implementat din nou când cealaltă parte contractantă a fost notificată de către partea contractantă solicitantă cu privire la eliminarea motivelor de suspendare.

3. Părțile contractante vor conveni asupra eventualelor modificări sau completări ale prezentului acord, care vor intra în vigoare conform procedurii prevăzute la alin. 1.

4. Fiecare parte contractantă poate denunța prezentul acord prin notificarea celeilalte părți contractante în scris, pe cale diplomatică. Denunțarea va produce efecte în termen de 30 de zile de la data primirii unei astfel de notificări.

Semnat la București la 10 octombrie 2005, în două exemplare originale, în limba română, în limbile oficiale din Bosnia și Herțegovina (bosniacă, croată și sârbă) și în limba engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul unor diferende de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul României,
Vasile Blaga,
ministrul administrației și internelor

Pentru Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina,
Bariša Čolak,
ministrul securității

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la București la 10 octombrie 2005

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Consiliul de Miniștri al Bosniei și Herțegovina privind readmisia propriilor cetățeni și a străinilor, semnat la București la 10 octombrie 2005, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 21 martie 2006.
Nr. 338.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 184

din 2 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, precum și a dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, precum și a dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristrans” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 3.791/2005 al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice își păstrează valabilitatea în raport de dispozițiile actualei Legi fundamentale, iar în ceea ce privește prevederile art. 274

din Codul de procedură civilă, apreciază că acestea nu contravin dispozițiilor art. 21 și 44 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3.791/2005, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, precum și a dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristrans” — S.R.L. din Târgu Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 contravin principiilor constituționale referitoare la statul de drept, prin referirile la organizațiile socialiste, întreprinderile și organizațiile economice de stat sau cooperatiste sau orice organizații obștești, invocând în acest sens art. 1 alin. (3) și (4), art. 8, 29, 30, 44, 45, 135 și 136 din Constituție.

În opinia autorului excepției prevederile art. 274 din Codul de procedură civilă, referitoare la plata cheltuielilor de judecată, conduc la o confiscare a proprietății private și contravin astfel principiului constituțional al liberului acces la justiție și gratuității serviciului public al justiției.

Judecătoria Târgu — Mureș apreciază că prevederile art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 fixează limitele de exercitare a drepturilor subiective civile și nu aduc atingere intereselor generale ale societății sau intereselor subiective legitime ale altor subiecte de drept. Se mai arată că dispozițiile referitoare la „organizațiile socialiste” cuprinse în art. 2 din decret sunt abrogate implicit, în temeiul art. 154 alin. (1) din Constituție. În ceea ce privește prevederile art. 274 din Codul de procedură civilă, instanța consideră că plata cheltuielilor de judecată reprezintă o aplicare a principiului răspunderii civile delictuale, principiu aflat în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 sunt în acord cu dispozițiile art. 15 alin. (1) și ale art. 57 din Constituție, potrivit cărora drepturile și obligațiile cetățenilor sunt prevăzute de lege și trebuie exercitate cu bună-credință și fără încălcarea drepturilor și libertăților altora. În ceea ce privește prevederile art. 274 din Codul de procedură civilă, se arată că acest text de lege are la bază principiul răspunderii pentru culpa procesuală constatată prin hotărâre judecătorească și nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căruia drepturile, libertățile și obligațiile cetățenilor sunt consacrate prin Constituție și prin alte legi.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, publicat în Buletinul Oficial nr. 8 din 30 ianuarie 1954, precum și ale art. 274 din Codul de procedură civilă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 26 iulie 1993, potrivit cărora:

Prevederile art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 au următorul conținut:

— Art. 2: „*Drepturile civile pe care le au, ca persoane juridice, organizațiile socialiste, precum organele de stat și celelalte instituții de stat, întreprinderile și organizațiile economice de stat sau cooperatiste, orice organizații obștești, ca și societățile de colaborare economică sînt recunoscute în*

scopul de a asigura creșterea neîncetată a bunei stări materiale și a nivelului cultural al oamenilor muncii, prin dezvoltarea puterii economice a țării.”;

— Art. 3: „*Drepturile civile sînt ocrotite de lege. Ele pot fi exercitate numai potrivit cu scopul lor economic și social.*”;

— Art. 274 din Codul de procedură civilă prevede: „*Partea care cade în pretențiuni va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată.*

Judecătorii nu pot micșora cheltuielile de timbru, taxe de procedură și impozit proporțional, plata expertizilor, despăgubirea martorilor, precum și orice alte cheltuieli pe care partea care a câștigat va dovedi că le-a făcut.

Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 2 și cele ale art. 3 din Decretul nr. 31/1954 contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (4) referitoare la statul de drept și principiul separației puterilor statale, art. 8 — *Pluralismul și partidele politice*, art. 29 — *Libertatea conștiinței* și art. 30 — *Libertatea de exprimare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 135 — *Economia* și art. 136 — *Proprietatea*.

În ceea ce privește prevederile art. 274 din Codul de procedură civilă, acestea sunt considerate a fi contrare următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și art. 136 — *Proprietatea*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 contravin dispozițiilor constituționale privind statul de drept, prin referirile la organizațiile socialiste, întreprinderile și organizațiile economice de stat sau cooperatiste sau orice organizații obștești.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că prevederile art. 2 din Decretul nr. 31/1954 reglementează recunoașterea drepturilor subiective civile ale persoanelor juridice, nominalizate potrivit contextului organizării statale existente la data adoptării actului normativ.

Curtea reține că prin Legea nr. 15/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, unitățile economice de stat au fost reorganizate în regii autonome și societăți comerciale, astfel încât sintagmele „organizații socialiste” și „organizații economice de stat sau cooperatiste” nu mai sunt actuale, din moment ce unitățile economice la care se referă au fost transformate în regii autonome și societăți comerciale.

În acest sens, Curtea constată că prin Decizia nr. 86 din 4 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 7 ianuarie 1997, s-a pronunțat asupra unei critici similare, cu prilejul soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Codul muncii, referitor la persoanele încadrate într-o fostă unitate socialistă, și a reținut că, admitându-se modificarea sintagmei de „unități socialiste”, nu există nici o

incompatibilitate între textul de lege criticat și dispozițiile Constituției.

Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât Curtea constată că prevederile art. 2 din Decretul nr. 31/1954, reglementând recunoașterea drepturilor subiective civile pentru persoanele juridice de drept public sau de drept privat, sunt în deplină conformitate cu dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, referitor la statul de drept, democratic și social.

În ceea ce privește prevederile art. 3 din Decretul nr. 31/1954, Curtea constată că acest text de lege, statuând asupra ocrotirii prin norme juridice a drepturilor subiective civile, precum și asupra obligației exercitării lor potrivit scopului economic și social în vederea căruia sunt recunoscute de lege, nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, ci este în deplină conformitate cu art. 57 din Legea fundamentală, referitor la exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință.

II. În opinia autorului excepției prevederile art. 274 alin. (1) din Codul de procedură civilă, referitoare la plata cheltuielilor de judecată, conduc la o confiscare a proprietății private și contravin astfel principiului constituțional al liberului acces la justiție, precum și gratuității serviciului public al justiției.

Curtea constată că unul dintre principiile organizării justiției, ca serviciu public, este și gratuitatea acestuia. Semnificația sa se referă însă la faptul că părțile nu au obligația de a contribui la remunerația persoanelor desemnate în soluționarea cauzelor deduse instanțelor de judecată, acestea fiind salariate ale statului, astfel încât obligativitatea plății cheltuielilor de judecată, incluzând taxele de timbru și onorariile avocaților, de către partea ale cărei pretenții nu au fost admise de către instanța de judecată are la bază ideea de culpă procesuală a acesteia și nu contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție.

De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 198 din 23 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 7 ianuarie 2000, accesul liber la justiție nu presupune și gratuitatea acestuia, fiind legal și normal ca justițiabilii care

beneficiază de activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora.

Autorul excepției mai susține că prevederile art. 274 alin. (2) din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și art. 136 — *Proprietatea*, fără a arăta în ce constă pretinsa contrarietate între norma legală și dispozițiile Legii fundamentale invocate.

Curtea constată că textul de lege criticat instituie interdicția pentru judecători de a micșora cuantumul cheltuielilor de judecată dovedite, cu excepția onorariilor avocaților, reglementare ce nu contravine sub nici un aspect principiilor constituționale ale accesului liber la justiție și garantării dreptului la apărare și a dreptului de proprietate.

În ceea ce privește prevederile art. 274 alin. (3) din Codul de procedură civilă referitoare la dreptul judecătorilor de a mări sau de a micșora onorariile avocaților, prin Decizia nr. 401 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 septembrie 2005, Curtea a examinat constituționalitatea acestui text de lege, cu raportare la dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea fundamentală, referitor la dreptul părților de a fi asistate de un avocat, text invocat și în prezenta cauză, statuând că acestea sunt constituționale.

Prin decizia menționată s-a statuat că nici o prevedere constituțională nu interzice consacrarea prin lege a prerogativei instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumului onorariului avocatului, raportat la complexitatea activității depuse, cu atât mai mult cu cât onorariul urmează a fi suportat de partea adversă, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să-i fie opozabil, prin însușirea lui de către instanță prin hotărâre judecătorească.

Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, precum și a dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristrans” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 3.791/2005 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 188

din 2 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romarta” — S.A. în Dosarul nr. 13.662/2005 al Judecătoriei Sectorului 3 București, care formează obiectul Dosarului nr. 972D/2005 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 61D/2006, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din aceeași ordonanță, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 12.627/2005.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate este parțial identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea celor două dosare.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 61D/2006 la Dosarul nr. 972D/2005, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, deoarece, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 1 noiembrie 2005 și 9 ianuarie 2006, pronunțate în dosarele nr. 13.662/2005 și nr. 12.627/2005, **Judecătoria Sectorului 3 București și Judecătoria Arad au**

sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, respectiv ale art. 1 din ordonanță. Excepțiile au fost ridicate de Societatea Comercială „Romarta” — S.A. și, respectiv, din oficiu, în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Societatea Comercială „Romarta” — S.A. susține că dispozițiile art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, care prevăd că statul, prin instituțiile publice, printre care și Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare, este obligat la plata debitelor sale numai dacă au fost înscrise sume cu această destinație în bugetele respective, contravin art. 41 alin. (1) din Constituție, conform căruia dreptul de proprietate și creanțele asupra statului sunt garantate [în realitate este vizat art. 44 alin. (1) din Constituția revizuită și republicată]. Astfel, se arată că, întrucât acele bugete sunt aprobate tot de autorități ale statului, rezultă că „statul pune sub o condiție pur potestativă plata debitelor sale către particulari”.

Judecătoria Arad, motivându-și excepția în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, consideră că textul art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 exclude posibilitatea executării silite a statului cu privire la sumele cuprinse în titluri executorii, debitorul având libertatea de a nu executa sau de a amâna *sine die* executarea obligațiilor stabilite prin titlu. Sunt încălcate astfel, în opinia instanței, prevederile constituționale ale art. 11, 20, ale art. 41 alin. (1) și (2) [devenit, după republicarea Constituției, art. 44 alin. (1) și (2)] și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens sunt invocate Cauzele *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, și *Sandor împotriva României*, 2005, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit, în esență, că neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive prin care s-a dispus plata de către administrație a unei sume stabilite de instanțele judecătorești este de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul adițional la convenție.

Judecătoria Sectorului 3 București, formulându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciază că aceasta este întemeiată. Se arată că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor art. 44 alin. (1) din Constituție, întrucât creează o inegalitate între instituțiile statului și particulari în ceea ce privește regimul executării silite asupra fondurilor bănești, care nu poate fi justificată prin necesitatea asigurării bunei funcționări a instituțiilor de stat.

Instanța de judecată menționează că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului „este în sensul înlăturării diferențelor de regim juridic între particulari și instituțiile statului în ceea ce privește executarea silită a hotărârilor judecătorești, mergând chiar până acolo încât să considere că titlurile executorii împotriva autorităților statului, încorporând garanția imparțialității și independenței actului de justiție, ar trebui executate din oficiu“.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, în punctele sale de vedere formulate în cele două dosare, consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

În argumentarea acestui punct de vedere se arată că rațiunea reglementării dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 o constituie instituirea unei discipline financiare care nu poate fi considerată o încălcare a dispozițiilor constituționale referitoare la protecția proprietății private și garantarea creanțelor asupra statului. De asemenea, se apreciază că textul legal criticat este „o normă de protecție de interes general, fiind de neconceput ca pe calea executării silite a unui titlu executoriu să se ajungă la lipsirea unei instituții publice de resursele sale financiare destinate acoperirii altor cheltuieli decât cele stabilite prin titlul executoriu“. În acest sens, Avocatul Poporului menționează Decizia Curții Constituționale nr. 326/2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ce formează obiectul celor două dosare conexe.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 23 mai 2002, care au următorul cuprins:

— Art. 1: *„Executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice în temeiul titlurilor executorii se realizează din sumele aprobate prin bugetele acestora la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.“;*

— Art. 3: *„În procesul executării silite a sumelor datorate de către instituțiile publice în baza unor titluri executorii trezoreria statului poate efectua numai operațiuni privind plăți dispuse de către ordonatorii de credite, în limita creditelor bugetare și a destinațiilor aprobate potrivit legii.“*

Critica de neconstituționalitate constă, în esență, în susținerea că dispozițiile criticate, care prevăd că instituțiile publice sunt obligate să plătească debitele lor în cadrul procedurii executării silite numai dacă au fost alocate special sume la bugetele respective, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, precum și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției.

Curtea Constituțională a examinat prin mai multe decizii constituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 și a statuat că prevederile acestui act normativ sunt în concordanță cu aceleași texte constituționale ce sunt invocate ca fiind încălcate și în prezenta cauză.

De exemplu, prin Decizia nr. 529 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005, Curtea, făcând referire la jurisprudența sa, a reținut că ordonanța a cărei constituționalitate este contestată are o evidentă finalitate de protecție a patrimoniului instituțiilor publice, ca o premisă indispensabilă a derulării activității lor în condiții optime și, prin aceasta, a îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca parte integrantă a mecanismului statului. De asemenea, Curtea a constatat că ar fi disproporționat și inechitabil a recunoaște creditorilor instituțiilor publice dreptul de a-și valorifica creanțele în condițiile dreptului comun, cu consecința perturbării grave a activității care constituie însăși rațiunea de a fi a unor astfel de instituții.

Curtea a mai reținut prin aceeași decizie că, deși prin dispozițiile legale criticate se instituie anumite limite ale executării, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricăror resurse bănești ale instituțiilor publice, ci numai asupra celor alocate de la buget în acest scop, executarea silită a obligațiilor de plată ale instituțiilor publice nu este împiedicată, de vreme ce, potrivit art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, se instituie obligația ordonatorilor de credite de a lua toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii.

De altfel, Curtea a evocat faptul că o asemenea măsură de protecție a debitorului nu este singulară în legislația execuțională, fiind amintit în acest sens art. 406 din Codul de procedură civilă, prin care se prevede exceptarea de la urmărirea silită a unor anumite bunuri ale debitorului și ale familiei acestuia. Or, instituirea de restricții, impuse de rațiuni evidente, în valorificarea dreptului creditorului nu înseamnă negarea posibilității

acestui de a și-l realiza, tot așa cum instituirea unor termene pentru introducerea unei acțiuni sau pentru exercitarea căilor de atac nu semnifică restrângerea accesului liber la justiție. Atâta vreme cât prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, prin care se garantează creanțele asupra statului, nu precizează că aceasta presupune executarea lor de îndată, condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu contravin Constituției, ci, urmărind găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor, cu respectarea exigențelor impuse de constituirea și executarea bugetului, nu fac decât să dea expresie obligației constituționale a garantării obligațiilor asupra statului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții, soluțiile și considerentele deciziilor pronunțate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În cauza care formează obiectul dosarului de față Curtea constată că textele criticate sunt în acord cu art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât ordonanța nu reglementează refuzul de a executa hotărârile judecătorești împotriva statului, nici întârzierea nejustificată în executare, ci numai instaurarea unui climat de ordine

financiar-bugetară, care nu scutește, ci, dimpotrivă, obligă ordonatorii de credite la demersuri pentru a obține prevederi în buget pentru satisfacerea obligațiilor înscrise în titluri executorii.

Curtea Constituțională nu poate reține susținerea autorului excepției — Judecătoria Arad, întemeiată pe invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului „în sensul înlăturării diferențelor de regim juridic între particulari și instituțiile statului în ceea ce privește executarea silită a hotărârilor judecătorești”. Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat, într-adevăr, prin mai multe hotărâri, cu privire la obligația statului de a executa hotărârile judecătorești, dar cu unele nuanțe. În cazul *Burdov contra Rusiei*, 2002, de exemplu, a stabilit că, deși o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare, în mod excepțional se admite că o întârziere în executare ar putea fi justificată de circumstanțe speciale, chiar dacă regula este aceea a executării într-un termen rezonabil. Dar această întârziere nu trebuie să se eternizeze, astfel încât să aducă atingere substanței înseși a dreptului protejat de art. 6 paragraful 1 din convenție. (În acest sens, sunt și cazurile *Di Pede contra Italiei*, 1996, *Zappia contra Italiei*, 1996, și *Immobiliare Saffi contra Italiei*, 1999, citate în această cauză).

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romarta” — S.A. în Dosarul nr. 13.662/2005 al Judecătoriei Sectorului 3 București, și a dispozițiilor art. 1 din aceeași ordonanță, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 12.627/2005.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN

pentru aprobarea Instrucțiunii nr. 3/2006 privind înregistrarea instrumentelor financiare derivate la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare

În conformitate cu prevederile art. 1, 2 și ale art. 7 alin. (3), (5), (10) și (15) din Statutul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002, aprobată și modificată prin Legea nr. 514/2002, modificat și completat prin Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, în ședința din data de 9 martie 2006, a hotărât emiterea următorului ordin:

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunea nr. 3/2006 privind înregistrarea instrumentelor financiare derivate la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Instrucțiunea menționată la art. 1 intră în vigoare la data publicării acesteia și a prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va fi publicată în

Buletinul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și pe site-ul acesteia (www.cnvmr.ro).

Art. 3. — Direcția reglementare din cadrul Direcției generale autorizare reglementare împreună cu Secretariatul general și cu directorul general executiv vor urmări ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,
Gabriela Anghelache

București, 21 martie 2006.
Nr. 27.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNEA Nr. 3/2006

privind înregistrarea instrumentelor financiare derivate la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare

Art. 1. — Prezenta instrucțiune stabilește condițiile ce trebuie îndeplinite pentru înregistrarea la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.) a instrumentelor financiare derivate.

Art. 2. — (1) În vederea admiterii la tranzacționare pe o piață reglementată autorizată de C.N.V.M., instrumentele financiare derivate trebuie să fie înregistrate în prealabil la C.N.V.M.

(2) Certificatul de înregistrare a instrumentelor financiare derivate la C.N.V.M. va fi emis în termen de maximum 30 de zile de la transmiterea documentației complete în acest sens. În cazul respingerii unei cereri de înregistrare, C.N.V.M. va emite o decizie motivată, care poate fi contestată în termen de maximum 30 de zile de la data comunicării ei.

(3) Orice solicitare a C.N.V.M. de informații suplimentare sau de modificare a documentelor prezentate inițial întrerupe termenul prevăzut la alin. (2), care reîncepe să curgă de la data depunerii respectivelor informații sau modificări, depunere care nu poate fi făcută mai târziu de 60 de zile de la data solicitării C.N.V.M., sub sancțiunea respingerii cererii.

Art. 3. — (1) Pentru înregistrarea la C.N.V.M. a instrumentelor financiare derivate, operatorul de piață prezintă o cerere însoțită de următoarele documente:

a) elementele caracteristice ale instrumentelor financiare derivate;

b) hotărârea organului statutar de aprobare a elementelor caracteristice ale instrumentelor financiare derivate;

c) dovada achitării în contul C.N.V.M. a tarifului pentru înregistrarea instrumentelor financiare derivate la C.N.V.M.

(2) În cererea prevăzută la alin. (1) operatorul de piață va menționa piața pe care se vor tranzacționa instrumentele financiare derivate.

(3) Ulterior înregistrării la C.N.V.M. a instrumentelor financiare derivate, elementele caracteristice ale acestora, precum și marja și limita zilnică de variație admisă a unui contract futures, respectiv marja pentru un contract cu opțiuni, se publică pe web-site-ul operatorului de piață.

Art. 4. — Elementele caracteristice ale instrumentelor financiare derivate care se supun înregistrării la C.N.V.M. trebuie să cuprindă cel puțin:

a) în cazul contractelor futures:

1. simbolul;
2. activul suport;
3. mărimea obiectului contractului;
4. cotația;
5. pasul de tranzacționare;
6. lunile de inițiere;
7. data scadenței;
8. prima și ultima zi de tranzacționare;
9. modalitatea de determinare a prețului de închidere;
10. modalitatea de determinare a prețului de lichidare la scadență;

11. modalitatea de executare la scadență a pozițiilor rămase deschise, în evidența casei de compensație, respectiv decontare finală în fonduri sau livrare fizică;

12. orarul de tranzacționare;

b) în cazul contractelor cu opțiuni:

1. simbolul;
2. activul suport;
3. stilul (european, american etc.);
4. mărimea obiectului contractului;
5. cotația;
6. pasul de tranzacționare;
7. lunile de inițiere;
8. data exercitării;
9. data expirării opțiunii;
10. numărul de serii și modalitatea de caracterizare a unei serii;
11. prima și ultima zi de tranzacționare;
12. modul de exercitare a opțiunii;
13. orarul de tranzacționare.

Art. 5. — (1) Modificările elementelor caracteristice ale instrumentelor financiare derivate înregistrate la C.N.V.M., precum și marja și limita zilnică de variație admisă a unui contract futures, respectiv marja pentru un contract cu opțiuni, se notifică C.N.V.M. anterior publicării pe web-site-ul operatorului de piață.

(2) Modificările pasului de tranzacționare, ale limitei zilnice de oscilație admisă, ale nivelului marjei, precum și ale orarului de tranzacționare intră în vigoare cel mai devreme în 24 de ore după publicarea acestora pe web-site-ul operatorului de piață.

(3) Modificările elementelor caracteristice ale instrumentelor financiare derivate, prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) pct. 4 și 6—12, respectiv lit. b) pct. 3, 5 și 7—12, se aplică contractelor care se inițiază ulterior publicării pe web-site-ul operatorului de piață.

(4) Modificarea elementelor caracteristice ale instrumentelor financiare derivate, prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) pct. 2 și 3, respectiv lit. b) pct. 2 și 4, implică înregistrarea a noi instrumente financiare derivate în conformitate cu prevederile art. 3.

Art. 6. — (1) Radierea instrumentelor financiare derivate înregistrate la C.N.V.M. are loc în următoarele cazuri:

- a) la cererea operatorului de piață;
- b) ca urmare a retragerii la cerere a autorizației operatorului de piață sau a pieței reglementate;
- c) când nu mai există activul suport;
- d) ca urmare a sancționării operatorului de piață sau a pieței reglementate cu retragerea autorizației.

(2) Pentru radierea instrumentelor financiare derivate înregistrate la C.N.V.M., în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a), operatorul de piață prezintă o cerere însoțită de următoarele documente:

- a) hotărârea organului statutar de radiere a instrumentelor financiare derivate înregistrate la C.N.V.M.;

b) dovada achitării în contul C.N.V.M. a tarifului pentru radierea instrumentelor financiare derivate înregistrate la C.N.V.M.

(3) Dovada radierii la cerere a instrumentelor financiare derivate înregistrate la C.N.V.M. este reprezentată de atestatul de radiere a instrumentelor financiare.

Art. 7. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei instrucțiuni, Societatea Comercială „Bursa Monetară-Financiară și de Mărfuri” — S.A. Sibiu are obligația de a modifica și de a notifica elementele caracteristice ale instrumentelor financiare derivate avizate de C.N.V.M. anterior intrării în vigoare a prezentei instrucțiuni, astfel încât să se încadreze în prevederile art. 4, transmitând în acest sens documentele menționate la art. 3 alin. (1) lit. a) și b).

(2) Certificatul de înregistrare a instrumentelor financiare derivate menționate la alin. (1) va fi eliberat în termen de maximum 30 de zile de la transmiterea documentației complete.

(3) Până la data emiterii certificatului de înregistrare prevăzut la alin. (2), dar nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei instrucțiuni, instrumentele financiare derivate avizate anterior de C.N.V.M. se tranzacționează în baza elementelor caracteristice avizate de C.N.V.M.

Art. 8. — Prezenta instrucțiune intră în vigoare la data publicării acesteia și a ordinului de aprobare în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va fi publicată în Buletinul C.N.V.M. și pe site-ul C.N.V.M. (www.cnmvr.ro).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 114579